

eller med Hensyn til hvilke det i alt Fald forekommer mig, at man har udtalt sig tvivlende. Dette gjælder saaledes med Hensyn til § 1, idet det er blevet ytret — om jeg ikke tager Feil — af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), at en Mislighed ved Affattelsen af denne Paragraph vilde vise sig deri, at Menigheden, efter at have gjort alle de forskjellige Anstrengelser, der anføres, og endog at have forstaaet sig kongelig Sanction paa Valget af sin Præst, dog endnu med Hensyn til sin Oprettelse skulde være afhængig af, om Ministeren eller Ministeriet vil give den Anerkjendelse. Der maa vistnok til Grund for det ærede Medlems Mening ligge den Forudsætning, at det er Ministeren eller Ministeriet som saadant, der skulde give Anerkjendelsen. Jeg troer dog, at det bør siges, inden Loven kommer under Afstemning, at dette upaatvilelig ikke kan være Meningen af Ordet „Regjeringen“ paa dette Sted, men at der virkelig maa forudsættes kongelig Resolution til Anerkjendelsen ligesom til Stabfæstelsen paa Valget af Præsten. Det er aabenbart, at Betegnelsen „Regjeringen“ her er brugt i Modsetning til de Paragrapher i selve Loven, hvor der ved andre Leiligheder tales om Kirke- og Underviisningsministeren, og det er ogsaa stemmende med den Benyttelse af dette Ord, som findes Sted i andre Love, ligesom det er udtalt i det andet Thing, at saaledes var Meningen efter den Opfattelse, hvorfra Forslagsstillerne vare gaaede ud. Jeg vil ikke troe, at det i det Væsentlige vilde gjøre nogen Forskjel, hvorledes man opfatter dette Punkt; jeg kan nemlig ikke tænke mig, at selv om man vilde mene, at det var Ministeren, der skulde give Anerkjendelsen, der da kunde være Tale om Banfæligheder, hvis virkelig Hans Majestæt havde givet sin Sanction til Præstens Valg, thi denne Sanction kan ikke forudsættes at finde Sted, uden at der forud for samme er gaaet en Indstilling fra Ministeren. Det maa altsaa vistnok forudsættes, at disse to Acter, Sanctionen af Præstens Valg og Anerkjendelsen af Menigheden, ville foregaae saa at sige samtidigt. — Det andet Punkt, hvori Lovforslaget efter min Mening ikke er blevet opfattet rigtigt — jeg troer ligeledes af det ærede Medlem for

Svendborg Amts 3die Valgkreds —, er med Hensyn til § 5 i Landstingets Forslag, hvor det nemlig bestemmes, at Loven kun gjælder for 5 Aar, men dog derefter bliver bestaaende for de Menigheder, der allerede ere oprettede inden Udløbet af denne Tid. Her meente det ærede Medlem, at det dog let vilde kunne hænde, at en Menighed, der allerede var oprettet forinden, maatte komme til at ophøre. Naar nemlig Præsten ved Sygdom, Dødsfald eller af andre Grunde kom til at træde af, kunde der, forsaavidt der ingen nye Bestemmelser vare trufne — hvad han gif ud fra — ingen ny Sanction gives paa Valget af en Præst for en saadan Menighed. Denne Opfattelse troer jeg er urigtig. Jeg kunde her blot berøre, at dette Punkt under Forhandlingerne i det andet Thing er omtalt paa en saadan Maade, at der ikke kan være Tvivl om, hvad Meningen var hos Forslagsstillerne; det blev netop udtalt fra Ordførersens Side under Forhandlingerne i Landstinget, at der ved de omhandlede Udtryk sigtedes til, at ingen ny Menigheds Dannelse skulde kunne foregaae efter Udløbet af de 5 Aar. Men selve Loven, som den foreligger, gjør det klart, at der ikke er Spørgsmaal om en saadan Mening, som det ærede Medlem antager. Det siges nemlig, at Loven vedbliver at bestaae for de Menigheder, der althave været stiftede inden Udløbet af de 5 Aar. Naar Loven vedbliver at bestaae for disse Menigheder, maa der altsaa for dem være accurat den samme Stilling, enten Præstens Afgang findes Sted før eller efter de 5 Aar, thi det er udtrykkeligt sagt, at for disse Menigheders Vedkommende vedbliver Loven at bestaae, og der kan da fornuftigvis ikke være nogen Tvivl om, at naar Præsten afgaaer, maa Menigheden atter kunne søge og erholde Stabfæstelse paa Valget af en Præst. — Forsaavidt man har udtalt sig, og det meget stærkt, mod forskjellige Bestemmelser i Loven, maa jeg bemærke, at det ikke kan være min Opgave at skulle imødegaae disse Udtalelser, og det navnlig, forbi jeg i flere Retninger er fuldstændig enig med, hvad der er fremkommet, og ofte har havt Leilighed til saa bestemt og udførligt at udtale min Anskelse om dette Forhold, at der ingen Grund er for mig til nu at gaae